

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У 7798/16
21.11.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Весном Ђурђић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Милорад Павловић адвокат из Београда, Дубровачка 6, против туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења број: 164-03-01135/2012-01 од 29.02.2016. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б., ..., ..., у предмету инспекцијске мере – оглашавања решења ништавим, након одржане усмене јавне расправе дана 21.11.2019. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.11.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, број: 164-03-01135/2012-01 од 29.02.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, да тужилци А.А. из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем оглашава се ништавим решење инспектора рада Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, Инспектората за рад, Одељења инспекције рада у граду Београду бр. 117-00-02243/2012-04 од 09.11.2012. године. Наведеним решењем првостепеног органа донетим по захтеву тужиле налаже се послодавцу – Б.Б., са седиштем у ..., ... да у року од 8 дана од дана коначности решења отклони утврђене повреде, на један од начина прописан законом и другим прописима тако што ће: 1) запосленој А.А., на пословима професора физике на италијанском језику на неодређено време са непуним 90% радним временом, решењем утврдити структуру и распоред обавезе у оквиру 40 - часовне радне недеље за школску 2012/2013 годину у складу са критеријумима за утврђивање запослених за чијим радом

је престала потреба са пуним или непуним радним временом у школској 2011/2012 години прописаним Посебним колективним уговором за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика. 2) Анексом уговора о раду са истом уговорити радно време на основу решења директора Школе о структури и распореду обавезе у оквиру 40 – часовне радне недеље за школску 2012/1013 годину, с тим да је послодавац дужан да најкасније у року од 15 дана од истека рока за отклањање утврђених повреда обавести Инспекцију рада о извршењу решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 17.05.2016. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене права. Наводи да је првостепено решење донето у вршењу инспекцијског надзора код Б.Б. над применом Закона о раду и других прописа о радним односима, општим актима и уговора о раду, те да је првостепени орган утврдио да школа није утврдила структуру и распоред обавеза тужиље као запослене у оквиру 40 – часовне радне недеље, нити је уредила статус тужиље као запослене са непуним радним временом кроз закључење одговарајућих анекса уговора. Сматра да је решење туженог органа неправилно и у супротности са одредбама Закона о раду и Посебном колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, те да је у поступку пред првостепеним органом у свему поступљено у складу са законом. С тим у вези наводи да је приликом инспекцијског надзора инспектор утврдио да школа није у прописаном року ни накнадно утврдила листу запослених за чијим је радом престала потреба, да је школа супротно одредби члана 36. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, место да тужиљи, као запосленој, понуди часове физике и на српском језику, на то радно место примила В.В., без давања огласа и без давања предности тужиљи. Такође је утврђено да је тужиљи смањено радно време са 90% на 40% без претходне проведеност поступка утврђивања листе запослених, да је повређена одредба члана 12. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, али и да је решење донето без предлога комисије коју је требало да именује орган управљања школом и донесе решење о распоређивању тужиље на радно место са непуним радним временом. Такође наводи да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 17 У 2671/13 од 22.01.2016. године, али да тужени доносећи оспорено решење није поступио по налогу из пресуде суда. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање или у спору пуне јурисдикције реши предметну управну ствар на начин предложен у петитуму тужбе, као и да обавезе туженог да тужиљи надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара за састав тужбе и трошкове судске таксе по одлуци суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу навело да је тужиља засновала радни однос у Б.Б. на радном месту наставник физике на италијанском језику са непуним 20% радним временом, након чега је ангажована са 40% радним временом, након закључења Анекса Уговора о раду од 05.04.2013. године, затим са 60% радног времена као наставник физике по Анексу Уговора о раду од 16.11.2015. године, а

одласком другог запосленог (наставника физике) у старосну пензију од 02.10.2017. године ангажована је пуним 100% радним временом на неодређено време.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 21.11.2019. године, одржао усмену јавну расправу у присуству тужиље лично, пуномоћника тужиље и пуномоћника туженог, а у одсуству уредно позваног заинтересованог лица, сагласно одредби члана 38. Закона о управним споровима.

Пуномоћник тужиље у речи на усменој јавној расправи навела је да остаје у свему при тужби и постављеном тужбеном захтеву. Указала је да тужени у извршењу пресуде Управног суда 17 У 2671/13 од 22.01.2016. године, није поступио у складу са датим налозима. Предложила је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање или у спору пуне јурисдикције реши предметну управну ствар, као и да обавезе туженог да тужиљи надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара за састав тужбе и износ од 18.000,00 динара за приступ на одржаној усменој јавној расправи, као и трошкове судске таксе по одмерању суда.

Пуномоћник туженог је у речи на усменој јавној расправи навела да остаје при одговору на тужбу, указујући да је решење на закону засновано. Предложила је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, изјава датих на јавној расправи и списка предмета ове правне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је ово решење донето у извршењу пресуде Управног суда 17 У 2671/13 од 22.01.2016. године, којом је у складу са правним схватање и примедбама суда из ове пресуде, наложено да у поновном поступку тужени отклони повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер су делови оспореног решења међусобно били контрадикторни, а дати разлози нису указивали на одлуку из диспозитива тог решења, имајући у виду да је у уводу оспореног решења тужени навео да је решавао по жалби Б.Б. из ... изјављеној против решења инспектора рада Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, Инспектората за рад, Одељења инспекције рада у граду Београду број 117-00-02243/2012-04 од 09.11.2012. године, с позивом на одредбе чл. 272. став 3. Закона о раду ("Сл.гласник РС" бр.24/05 и 61/05) и чл. 231., 257. и 285. став 1. Закона о општем управном поступку; диспозитивом оспореног решења огласио је ништавим наведено решење првостепеног органа од 09.11.2012. године, док је у образложењу решења навео разлоге са којих сматра да је жалба основана. Даље је наведено да се разлози за донету одлуку наведени у образложењу оспореног решења односе само на примену члана 137. и 145. Закона о основама система образовања и васпитања и на права запослених у вези са решењем директора којим се запосленом уређује статус у погледу рада са

пуним односно непуним радним временом, а да при томе жалба у управном поступку није изјављена против решења директора школе већ против решења првостепеног органа – инспектора рада донетог у поступку који је неспорно покренут по захтеву, односно на иницијативу тужиле, на који начин су изостали разлози туженог органа који се односе на оцену законитости ожалбеног решења и правилност поступања инспектора рада у првостепеном поступку инспекцијског надзора и разлози у вези са оценом туженог о надлежности, односно овлашћењу инспектора да наложи мере као у диспозитиву првостепеног решења, а све имајући у виду да је, према образложењу тог првостепеног решења, одлука као у диспозитиву решења донета због утврђених повреда одредаба чл. 171. и 172. Закона о раду а у вези са чланом 33. став 1. тачка 9. истог закона. Такође, остали су нејасни разлози за закључак туженог органа да је жалба основана, тим пре што је у ожалбеном решењу наведено да се исто доноси применом одредбе члана 269. став 1. Закона о раду, којом одредбом закона је прописано овлашћење инспекције рада да врши надзор над применом Закона о раду, односно да у вршењу инспекцијског надзора решењем наложи послодавцу да у одређеном року отклони утврђене повреде закона, општег акта и уговора о раду. Из образложења оспореног решења даље произлази је тужени орган поново, на основу чл. 272. став 3. Закона о раду („Службени гласник РС”, бр. 24/05 и 61/05), чл. 84. став 3. Закона о државној управи („Службени гласник РС”, бр. 79/05 и 107/09) и чл. 231. и 257. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и 30/10), донео оспорено решење којим је огласио ништавим решење инспектора рада Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, Инспектората за рад, Одељења инспекције рада у граду Београду бр. 117-00-02243/2012-04 од 09.11.2012. године, наводећи да је у поновном поступку, након разматрања списка предмета, навода жалбе и ожалбеног решења оценио да је првостепено решење од 21.01.2012. године донето у ствари из судске надлежности и да исто треба поништити у смислу одредбе члана 257. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Дајући разлоге за донету одлуку тужени орган је навео одредбу члана 2. став 2. Закона о раду указујући да се имајући у виду наведену одредбу закона на права, обавезе и одговорности запослених у образовним установама примењују одредбе Закона о основама система образовања и васпитања као посебног закона. Такође се позвао на одредбе чл. 146. и 147. Закона о основама система образовања и васпитања, којима је прописано да контролу у поступања установа у погледу спровођења закона, других прописа у области образовања и васпитања и општих аката врши просветна инспекција и одредбе чл. 137. и 145. наведеног закона, којиме је прописан начин на који се између осталог, наставнику уређује статус у погледу рада са пуним или непуним радним временом, као и поступак доношења решења у вези са начином уређивања статуса, право на изјављивање приговора против тог решења органу управљања у року од 8 дана од дана достављања решења, као и право запосленог да уколико није задовољан одлуком другостепеног органа судску заштиту остварује пред надлежним судом. Имајући у виду да је Школски одбор решењем број: 01-3938 од 05.11.2012. године, поништио првостепено решење број: 01-2855 од 13.09.2012. године и предмет вратио директору на поновни поступак, а да је дана 26.11.2012. године директор донео ново решење бр. 01-4098 којим су утврђена задужења тужиле у оквиру 40 - часовне радне недеље са 40% од пуног радног времена, тужени је нашао да како је у складу са наведеним законским одредбама прописано подношење приговора школском одбору, а у случају када школски одбор донесе, или у одређеном року не донесе одлуку по приговору, прописана је судска надлежност, у конкретном случају је у управном поступку решавано о ствари из судске надлежности, са којих разлога је донета одлука као у диспозитиву решења, применом

одредбе члана 231. став 1. Закона о општем управном поступку.

Код наведеног, Управни суд налази да се наводима тужбе основано указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, будући да тужени орган није поступио по примедбама и правном схватању суда из пресуде 17 У 2671/13 од 22.01.2016. године, које су обавезујуће за тужени орган, на који начин је повредио одредбу члана 69. Закона о управним споровима и донео оспорено решење уз повреде правила поступка прописане одредбама чл. 192. и 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Наиме, саставни делови оспореног решења су контрадикторни, имајући у виду да је тужени у уводу оспореног решења поново навео да је решавао по жалби Б.Б. из ... изјављеној против решења инспектора рада Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, Инспектората за рад, Одељења инспекције рада у граду Београду број 117-00-02243/2012-04 од 09.11.2012. године, с позивом на одредбе чл. 272. став 3. Закона о раду ("Сл.гласник РС" бр.24/05 и 61/05) и чл. 231., 257. и 285. став 1. Закона о општем управном поступку, а диспозитивом оспореног решења огласио ништавим наведено решење првостепеног органа од 09.11.2012. године. Такође, разлози за донету одлуку наведени у образложењу оспореног решења поново се односе само на примену члана 137. и 145. Закона о основама система образовања и васпитања и на права запослених у вези са решењем директора којим се запосленом уређује статус у погледу рада са пуним односно непуним радним временом, а да при томе жалба у управном поступку није изјављена против решења директора школе већ против решења првостепеног органа – инспектора рада донетог у поступку који је неспорно покренут по захтеву, односно на иницијативу тужиле. На наведени начин изостали су разлози туженог органа који се односе на оцену законитости ожалбеног решења и правилност поступања инспектора рада у првостепеном поступку инспекцијског надзора и разлози у вези са оценом туженог о надлежности, односно овлашћењу инспектора да наложи мере као у диспозитиву првостепеног решења, а све имајући у виду да је, према образложењу тог првостепеног решења, одлука као у диспозитиву решења донета због утврђених повреда одредаба чл. 171. и 172. Закона о раду, а у вези са чланом 33. став 1. тачка 9. истог закона. Ово тим пре што је у ожалбеном решењу наведено да се исто доноси применом одредбе члана 269. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС”, бр. 24/05 и 61/05), којом одредбом закона је прописано овлашћење инспекције рада да врши надзор над применом Закона о раду, односно да у вршењу инспекцијског надзора решењем наложи послодавцу да у одређеном року отклони утврђене повреде закона, општег акта и уговора о раду.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе чл. 40. ст. 2. и 42. ст. 1. Закона о управним споровима. У извршењу пресуде, тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се правних схватања и примедба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, као и у пресуди Управног суда 17 У 2671/13 од 22.01.2016. године, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је

економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Имајући у виду донету одлуку, суд је оценио да је основан захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, те је тужиљи за састав тужбе од стране адвоката досудио износ од 16.500,00 динара и за заступање на одржаној усменој јавној расправи дана 21.11.2019. године досудио износ од 18.000,00 динара у складу са Тар. Бројем 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, број 121/12), као и трошкове на име таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и за пресуду у износу од 980,00 динара, сагласно Таксеној тарифи Закона о судским таксама (“Сл.гласник РС” бр.28/94...106/15), па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.11.2019. године, 10 У 7798/16

Записничар
Весна Ђурђић,с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић